

Hallomás

Hallgat a múzsaszáj. Feszülő, vadiker vonalával
metszi időm. Hasogat ez a vágáshely, a cezúra.
Szájon csókol a csönd. Vasakat helyez zab ajakamhoz.
Szólok, mégse hiszik a halandók azt, ami látszik.
Sorsuk övék, nem enyém! – ugatott Kasszandra hiába.

Tristan

Harcolok érted. Az édes hús alatt
csonthéjba zárva, sötétbe, a mag,
a mandulatömör. A kéz, a száj
azt bontogatja, ami nem anyag.
Titkod kibökní nem muszáj.

Épp úgy, ahogy a teraszon hagyott
könyv kinyílik – a szél lapozgat ott –
súgva borzong, lobog papírhaja,
mint kukorica szőke bajusza.
Idegennek csattognak a lapok.

Sorsunk kuszán, születetlen vetődik.
Az ég sem érti, bár a könyv nyitott.
S mit nem találtam, mert vakon kerestem:
titkod falán, benned az égi testben
lélektelen láva,
láthatatlan idő világított.

Születésünk napja

*De az én szomjamat tengered el nem oltja,
nem tölti be. Több féktelenség
van bennem, mint amennyi hit. Isten kevés.
Mohó sóvárgás végtelenje
eltakarja őt, ki engem
acél génekbe, egyetlen sejtmagba présel.*

*Őrült tenger, felhők sivatagja felette.
Mederben torlódik, amit tenger nem ér el.
A mindenható forma szenvedés.
Amit betöltök, üresít kifogyhatatlan.
Isten túlادagolta az időt.
És időtlen töredékbe az örömet.*

*A teljesség csak kezdet? E villám földi mása
szem, száj, minden érzék, mely elhagy és jelent?
Amellyel megsejtem és felfogom
a teljességre szűkült végtelent.
Születésem a hiány szünete.*

*Sebesen mint egy üstökös
távolodom emlékeimtől.
A jelen: becsapódások sora.
A büntudat meggátol abban,
hogy felismerjem bűnömet.
Álomsúlyú a föld, a hátamon lebeg.
Életre nehezülök. Szülök és készülök.*

Séta Adéllal, délután

Szemünk előtt a Dunán
„Zsófia főhercegné” ringatja farát.
Kertekben forognak a házak,
felszáll a lonc, csillaghúr, orgona.
Nap olvad a vízre, palló a partig,
fakózárd jade és agát.

Hogy hátrálhatnék kilenc évemig,
magam hogy vethetném oda?
Zuhogok városomra, ahogy
sosem tehettem. Feltámogatom
aki szülést szenved. Elhozza
a Duna, el a hamvas úr.
Tördék percbe zár minket egy
tengerparti nyári tábor, a zápor.
Sátrakba folyt eső,
jeges tenger vize bokámba visszajár.
Egymásra árulkodtunk,
téptük egymás vizes haját Adéllal.

A piaristák templomában
hatra szólít a harang.
Más-más földrész, azt illesztgetjük
ami egyedül kettőnkre maradt.
Úr forog felettünk saját tengelye körül.
Közelít a hajó, a víz most
örömbe ringat.
Elmosódik a vízfestményen a láthatár,
elolvad a kép a foglalatban.

A víz szikráit felkapja a fény.
A múlt elkerül. Megkapaszkodik
a két rokon. A szenvedély üres,
túlmért a pillanat.

Köszöntő

Egy kritikusnak

Kedves barátom!

mikor neked esnek
mindazért, amit tettél és amit
rég elmulasztottál beváltani;
amikor fullánk ítéletekért
tesznek majd felelőssé új szakik;
mikor a harag tisztánlátása vezet,
megvallhatod: minden bírád te vagy,
taszítás-vonzás csak benned lakik.

Kevésnek tűnik minden, ami volt,
és soknak, ami eltelt;
kevésnek a siker, az időt rabolt
szerelmek, és soknak érzed a félrenyelt
dühöt. Ha attól tartasz, hogy a kémlelő,
a boldog vizslatás már összeszáradt,
hogy az időben nincs elég erő fölfedned,
miből táplálkozik varázslat
versben, érzékben – akkor csak mutasd
megint, mi az a mágnes, rég kiszúrt delej,
amire föltetted életed: hogy a szépség
fókusza hol delez.

Hiszen tudod, hogy ifjan, egyedül,
s falkában, öregen,
nehéz igazat vallani.

Bármi legyen jövőd,
férfit, teljesség – minden benned lakik.
Bármi legyen a Könyvek
sommás ítélete:
e versem túlél minket
és engem benne te.